

## TYÖVÄENLUOKKA JA UUSMALTHUSILAISUUS

Lääkärien Pirogov-kongressissa herätti suurta mielenkiintoa ja paljon väittelyä aborttikysymys, s.o. kysymys raskauden tahallisesta keskeyttämisestä. Alustaja Litshkus esitti tietoja tavattoman laajaksi tulleesta sikiön lähdetyksestä nykyajan niin sanotuissa kulttuurimaissa.

New Yorkissa oli yhden vuoden aikana 80.000 tahallista keskenmenoä, Ranskassa niitä tapaa olla joka kuukausi 36.000. Pietarissa on tahallisten keskenmenojen prosentti 5 vuoden aikana lisääntynyt enemmän kuin kaksinkertaisesti.

Lääkärien Pirogov-kongressi teki päätöksen, ettei äitiä pidä koskaan saattaa rikosoikeudelliseen edesvastuuseen tahallisesta abortista ja että lääkäri joutukoon siitä vastuuseen vain silloin, kun kysymyksessä on ollut „oman hyödyn tavoittelu”.

Suurin osa keskusteluun osallistuneista, kannattaen sitä, ettei abortista pidä rangaista, kosketteli luonnollisesti myös kysymystä niin sanotusta uusmalthusilaisuudesta (tahalliset hedelmöitymistä ehkäisevät keinot)<sup>64</sup>, ja tällöin koskeltiin myös asian sosiaalista puolta. „Russkoje Slovon”<sup>65</sup> julkaiseman selostuksen mukaan hra Vigdortshik esimerkiksi sanoi, että on „tervehdittävä hedelmöitymisen ehkäisykeinoja”, ja hra Astrahan huudahti myrskyisiä suosionosoituksia herättäen:

„Meidän olisi kehotettava äitejä synnyttämään lapsia, jotta nämä sitten turmeltaisiin oppilaitoksissa, että näille järjestettäisiin sitten arvannostoja, että heitä piinattaisiin aina itsemurhiin asti!”

Jos tuo uutinen, että tällainen hra Astrahanin sanahelinä sai osakseen myrskyisiä suosionosoituksia, pitää paikkansa,

niin minua tuo tosiasia ei ihmetytä lainkaan. Kuulijat olivat porvareita, keski- ja pikkuporvareita, joiden hengenlaatu on poroporvarillinen. Mitäpä muuta heiltä voi odottaakaan kuin kaikkein äitelintä liberalismia?

Mutta kun asiaa katsotaan työväenluokan kannalta, niin tuskinpa voidaan löytää toista sanontaa, joka ilmaisisi havainnollisemmin „sosiaalisen uusmalthusilaisuuden” koko taantumuksellisuuden ja viheliäisyyden kuin edellä esitetty hra Astrahanin virke.

...,Synnytetään lapsia, jotta nämä sitten turmeltaisiin”... Sitäkö varten ainoastaan? Miksei sitä varten, että he *taistelisivat* paremmin, yksimielisemmin, tietoisemmin ja jyrkemmin kuin me nykyisiä elämänoloja vastaan, jotka turmelevat ja tuhoavat meidän sukupolveamme??

Tässä juuri onkin se peruserö, joka on olemassa talonpojan, käsityöläisen, sivistyneistön edustajan — yleensä pikkuporvarin mentaliteetin ja proletaarin mentaliteetin välillä. Pikkuporvari näkee ja tuntee, että hän joutuu perikatoon, että elämä käy yhä vaikeammaksi ja taistelu olemassaolosta yhä armottomammaksi, että hänen ja hänen perheensä asema käy yhä toivottomammaksi. Se on kiistämätön tosiasia. Ja pikkuporvari protestoi sitä vastaan.

Mutta *millä tavalla* hän protestoi?

Hän protestoi niinkuin sellaisen luokan edustaja, joka on auttamattomasti tuhoutuva, joka on poljettu ja arka ja menettänyt kaiken toivonsa tulevaisuuteen nähden. Minkä sille mahtaa, kun olisi edes vähemmän lapsia, jotka saavat kärsiä meidän tuskiemme ja pakkotyömme vuoksi, kurjuutemme ja kaiken alennustilamme vuoksi, — näin huutaa pikkuporvari.

Tietoiselle työläiselle tuollainen katsantokanta on äärettömän vieras. Hän ei anna tuollaisten ruikutusten pimittää tajuntaansa, olkootpa ne vaikka kuinka vilpittömiä ja tosi tunteiden aiheuttamia. Niin, se on totta, että meidän, työläisten, samoin kuin pienisäntien suurten joukkojenkin elämä on täynnä sietämätöntä sortoa ja kärsimyksiä. Meidän sukupolvemme elämä on raskaampaa kuin oli isiemme elämä. Mutta eräessä suhteessa me olemme paljon onnellisempia kuin olivat isämme. *Me olemme oppineet ja nopeasti opimme taistelemaan* — ja niin, ettemme taistele yksilöinä, niinkuin isistämme parhaat taistelivat, emmekä meille sisäisesti vieraiden, porvarillisten suunsoittajien

tunnusten puolesta, vaan omien tunnustemme, oman luokkamme tunnusten nimessä. Me taistelemme paremmin kuin isämme taistelivat. Lapsemme tulevat taistelemaan vieläkin paremmin, ja *he voittavat*.

Työväenluokka ei tuhoudu, vaan se kasvaa, lujittuu, miehistyy, liittyy lujemmin yhteen, valistuu ja karaistuu taistelussa. Me olemme pessimistejä, mikäli kysymys on maaorjuudesta, kapitalismista ja pientuotannosta, mutta me olemme kiihkeitä optimisteja, sikäli kuin kysymys on työväenliikkeestä ja sen päämääristä. Me laskemme jo uuden rakennuksen perustusta, ja lapsemme rakentavat rakennuksen valmiiksi.

Juuri sen vuoksi — ja vain sen vuoksi — me olemme uusmalthusilaisuuden leppymättömiä vastustajia, tuon virtauksen vastustajia, joka miellyttää sellaista koteloitunutta ja omahyväistä poroporvarillista avioparia, joka höpisee peloissaan: ei tässä enää lapsia tarvita, kunhan luoja soisi, että edes itse tulisimme jotenkin toimeen.

Tämä ei tietysti lainkaan estä meitä vaatimasta kaikkien sellaisten lakien ehdotonta kumoamista, jotka vaativat vastuuseen asettamista abortin teosta tai ehkäisykeinoja käsittelevien lääketieteellisten teosten levittämisestä j.n.e. Sellaiset lait ovat pelkkää hallitsevien luokkien tekohurskautta. Nämä lait eivät paranna kapitalismin paiseita, vaan muuttavat ne erittäin pahanlaatuisiksi, sorretuille joukoille erittäin raskaiksi. Lääketieteellisen propagandan vapaus ja mies- ja naispuolisten kansalaisten alkeellisten demokraattisten oikeuksien suojaaminen on eri asia. Ja eri asia on sosiaalinen uusmalthusilaisuuden oppi. Valveutuneet työläiset tulevat aina käymään mitä armottominta taistelua niitä yrityksiä vastaan, joita tehdään tämän taantumuksellisen ja pelkurimaisen opin tyrkyttämiseksi nykyisen yhteiskunnan etumaiselle ja voimakkaimmalle luokalle, joka on valmiimpi kuin muut suurten uudistusten toteuttamista varten.

„Pravda” № 137,  
kesäkuun 16 pnä 1913  
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „Pravda” lehden  
tekstin mukaan